

som kunde give Anledning til Misforstaaelse — og efter hvad jeg har erfaret ogsaa har givet Anledning til Misforstaaelse — med Hensyn til mit Standpunkt, en Misforstaaelse derhen, at jeg skulde blot have tænkt mig, at det offentlige Tilskuds Størrelse skulde sættes i noget som helst Forhold til den faktisk af Arbejdsløshedskasserne udbetalte Understøttelse. Den højtærede Indenrigsminister har selvfølgelig ikke selv misforstaaet det saaledes; intet Ord i, hvad jeg har sagt, giver heller denne Misforstaaelse Støtte; paa flere Steder i min Tale sagde jeg lige det modsatte. Men jeg fandt det dog praktisk straks at søge Lejlighed til i en kort Bemærkning at berigtige Misforstaaelsen. Den meget ærede Formand foretrak imidlertid, at jeg skulde afvente min Replik's Tur, og derfor vil jeg gerne straks, for at afværge enhver Grublen over denne Enkelthed, ganske kategorisk udtale, at jeg mener, det er det rigtige, at det offentlige Tilskud ligesom nu sættes i Andelsforhold til Kassens Kontingent eller til Forsikringspræmien, hvilket betyder det samme — Præmien er jo Kontingentet plus Statstilskuddet plus Kommunitilskuddet —, at jeg foretrækker denne Ordning for den, det norske System er kommet ind paa, nemlig at sætte det offentlige Tilskuds Størrelse i Forhold til den faktisk udbetalte Understøttelse.

Derimod havde den højtærede Minister jo Ret i, at mit Ræsonnement hvilede derpaa, at jeg fastede mit Øje paa Arbejdsløshedskassernes Medlemmers Egenskab af forsikrede; jeg ser mere paa de Spadserepenge, de modtager som forsikrede, end paa deres Egenskab af præmiebetalende; det var netop dette mit Synspunkt, der blev saa frugtbart for hele min Opfattelse, idet jeg derved saa og efter min Mening uigen- drivelig beviste, at det er de bedst stillede og de bedre stillede, som betaler de ringest stillede og de ringere stillede Forsikring med Hjælp af det offentlige Tilskud. Den højtærede Minister derimod hæfter, og efter min Mening noget for stift, sit Øje paa Medlemmernes Egenskab som præmiebetalende; det er derfor, hans Spørgsmaal stadig lyder saaledes: „Skal da det offentlige virkelig betale en Del af Præmien for disse velstillede Arbejderes Forsikring? Er det ikke urime- ligt? Udsætter det ikke Loven for ikke

at mødes med Velvillie?” Men det er jo en Misforstaaelse, og jeg vil gerne pointere, hvor dyb Misforstaaelsen er. Jeg vil bede Dem om at tænke f. Eks. paa de under Trafikministeriet ansatte Arbejdere. Naar de bliver i Arbejdsløshedskasserne, er det saa for ved en Præmie, der bestaar af deres eget Kontingent og det offentlige Tilskud, at sikre sig selv mod Følgerne af Arbejdsløshed? Det kan det ikke være, thi Chæncen for Arbejdsløshed er for dem minimal. Hvis de kommunalt ansatte Arbejdere bliver i Arbejdsløshedskasserne, kan det lige saa lidt være for at sikre sig selv mod Arbejdsløshedchæncen; for der er ingen saadan, eller i hvert Fald kun en minimal. Hvis de bliver der, er det udelukkende, ja, udelukkende, fordi de ved deres Kontingent plus Statstilskuddet, som deres Kontingent betinger, hjælper de ringere stillede til Forsikring. Det er jo dog en given Ting, at i Livsforsikringsselskaberne betaler de sunde Liv og de, hvis Chæncer for at dø er fjernest, ved deres ringere Risiko en stor Del af de svageligeres og ældres Risikopræmie, og en Livsforsikringsanstalt, som udelukkende byggede paa de daarlige Risikoer, vilde paa Forhaand være fortabt. Forholdet er selvfølgelig grellest med Hensyn til de statsansatte og kommuneansatte Arbejdere, fordi de overhovedet ikke har Chance for at blive arbejdsløse, men de af det ærede Medlem for Københavns 8de Valgkreds (Martin Olsen) fremhævede Formere er heller ikke daarlige, idet 17,4 pCt. af Arbejdsløshedskassens Medlemmer nyder 70 pCt. af Kassens Udgifter. Tager man det i Grader, kan man sige saaledes, at de bedst stillede ved deres Præmie fuldt ud sikrer andres Risiko, de bedre og godt stillede sikrer saa godt som fuldt ud andres Risiko, med Hensyn til de jævnt godt stillede er der omtrent Balance, og de slettest stillede nyder Frugten af de andres ringere Risiko. Den højtærede Minister havde intet mod mit logiske Standpunkt at indvende, men det er efter min Mening ikke blot et logisk Standpunkt, men et Standpunkt, som i Virkeligheden er meget frugtbart for Forstaaelsen af hele Forholdet, som er det, at Statstilskuddet til de velstillede Præmie kommer de ringest stillede til gode.

Den højtærede Minister springer saa over til at sige: Ja, Standpunktet kan i og